

den samme undervisning, herunder for eventuel specialpædagogisk støtte og anden særlig tilrettelæggelse, uanset om eleven har været kontanthjælpsmodtager før optagelsen i uddannelsen eller ikke.

Jeg kan henholde mig hertil, idet jeg gør opmærksom på, at lovforslaget ikke indebærer ændringer af unges retsstilling i forhold til uddannelsesinstitutionerne men alene i forhold til betingelserne for udbetaling af kontanthjælp. Jeg bemærker yderligere, at de unge, som efter forslaget får en ny tilskyndelse til at gennemføre en uddannelse, er unge, som efter kommunens vurdering vil kunne gennemføre uddannelsen efter reglerne for den pågældende uddannelse.

Spørgsmål 23:

Kommunerne har allerede hjemmel til (§ 11 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område), at anmode personer, der søger hjælp, om at lade sig undersøge hos en læge, eller blive indlagt til observation og behandling som led i sagsbehandlingen. Skærper lovforslaget behandlingspligten, og er der grænser for hvilke behandlinger, man kan tvinge modtagere af offentlige ydelser til at gennemgå?

Svar:

Lovforslaget medfører ikke en skærpelse af pligten til at lade sig behandle. Det er alene den behandling, der i mange år har kunnet være en betingelse for at få hjælp, der kan stilles krav om. Behandlingen må på ingen måde kunne medføre fare for liv eller førlighed.

Kommunen kan efter § 11, stk. 1, nr. 2, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område anmode borgeren om at blive undersøgt af en læge eller om at blive indlagt til observation og behandling, hvis borgerens helbred har betydning for, om borgeren er berettiget til at få den hjælp, som borgeren har søgt om. § 11, stk. 1, nr. 2, viderefører den tidligere gældende § 10, stk. 2.

Af bemærkningerne til den tidligere gældende § 10 fremgår, at bestemmelsen svarer til bistandslovens § 17. Første led af bistandslovens § 17 havde følgende ordlyd: »Den myndighed, der behandler en sag efter denne lov, kan pålægge den, der søger bistand, at medvirke til sagens oplysning, herunder ved at lade sig undersøge af en læge eller indlægge til observation og be-

handling.« Af bemærkningerne til bistandslovens § 17 fremgår, at det fastslås, at den, der søger bistand, har pligt til at lade sig undersøge og behandle; og at tilsvarende bestemmelser findes i den (da)gældende lovgivning, samt at formuleringen svarer til en bestemmelse i loven om den sociale ankestyre (§ 8).

Der vil typisk være tale om en undersøgelse hos en praktiserende læge, som regel ansøgerens egen læge. Undersøgelse hos en eller flere speciallæger kan også være relevant.

Spørgsmål 25:

KL påpeger i deres høringssvar, at kravet om vurdering af behovet for en sygeopfølgning skal afklares umiddelbart efter, at kommunen er blevet bekendt med sygdommen, vil give unødigt administrativt bøv. Indeholder lovforslaget efter ministerens opfattelse tilstrækkelig fleksibilitet til, at en banal forkølelse ikke skal udløse en selvstændig vurdering af behovet for en sygeopfølgningsplan?

Svar:

Der ligger i lovforslaget en pligt for kommunen til at vurdere, om der skal ske yderligere, når kommunen bliver bekendt med en hjælpsmodtagers sygdom.

Ved en banal forkølelse vil vurderingen ikke være omfattende. Den blotte konstatering af, at der er tale om en sygdom af meget kort varighed, vil i langt de fleste tilfælde føre til, at kommunen umiddelbart kan notere i sagen, at kommunen på grundlag af sygdommens karakter og forventede varighed har vurderet, at der ikke er behov for en sygeopfølgningsplan.

En banal forkølelse vil således udløse en vurdering af behovet for en sygeopfølgningsplan, men næppe en vurdering af omfattende karakter.

Det er forholdene i den enkelte sag, der vil være styrende for, hvor omfattende kommunens vurdering af behovet for en sygeopfølgningsplan skal være. Det er kommunens pligt at sørge for, at der er de tilstrækkelige oplysninger til, at kommunen kan foretage vurderingen af behovet for en sygeopfølgningsplan.

Der er ikke i lovforslaget opstillet formkrav til kommunens vurdering af behovet for en sygeopfølgningsplan, udover at kommunen selvfølgelig skal notere i den enkelte sag, at den har foretaget en vurdering. Jeg finder derfor, at der er tilstræk-